

łozenie na wznak

stosuje się :

sytuacjach kiedy osoba ratowana jest przytomna.

przy prowadzeniu sztucznego oddychania lub masażu serca. (głowa ułożona bezpośrednio na podłożu)

w przypadkach bólów lub zranień brzucha pod kolana stosujemy je podkładając pod kolana wałek o średnicy około 30 cm. Rozluźnia to mięśnie brzucha, a w efekcie łagodzi ból.

Ułożenie na boku

stosuje się:

stosuje się w sytuacjach kiedy osoba ratująca jest nieprzytomna, lecz praca serca jest prawidłowa.

ratowany powinien leżeć na boku z maksymalnie odgiętą głową w celu zapewnienia drożności dróg oddechowych na odcinku gardła.

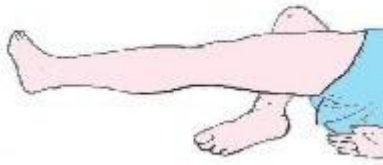
twarz skierowana do podłoża - umożliwiała to samoistne wycieknięcia treści z jamy ustnej i gardła.

podłożenie dłoni ręki dalszej od podłoża pod twarz - zapobiega to powrotowi głowy do pozycji przygiętej. (w przypadku ułożenia chorego na prawym boku będzie to ręka lewa)

wysunięcie do tyłu ręki bliższej podłoża do tyłu (ma być zgięta w stawie ramiennym i łokciowym) - zabezpiecza przekręcenie się ratowanego na plecy

wysunięcie do przodu nogi dolnej bliższej podłoża zgiętej w stawie biodrowym i kolanowym - uniemożliwia przekręcenie się na brzuch.
wyprostowanie nogi dalszej od podłoża

Ułożenie przeciwwstrząsowe stosuje się :

w przypadku pojawienia się objawów wstrząsu jak też w czasie jego trwania układamy ratowanego na wznak z głową ułożoną niżej. Nogi powinny być uniesione około 40 cm. Nie należy stosować tego ułożenia przy uszkodzeniach czaszkowo - mózgowych, złamaniach miednicy, urazach brzucha i klatki piersiowej.

Ułożenie z uniesionym tułowiem

Należy podciągnąć w górę tułów na wysokość około 40cm. Pod plecy należy podłożyć poduszkę ewentualnie zwinięty koc. Stosowane w:

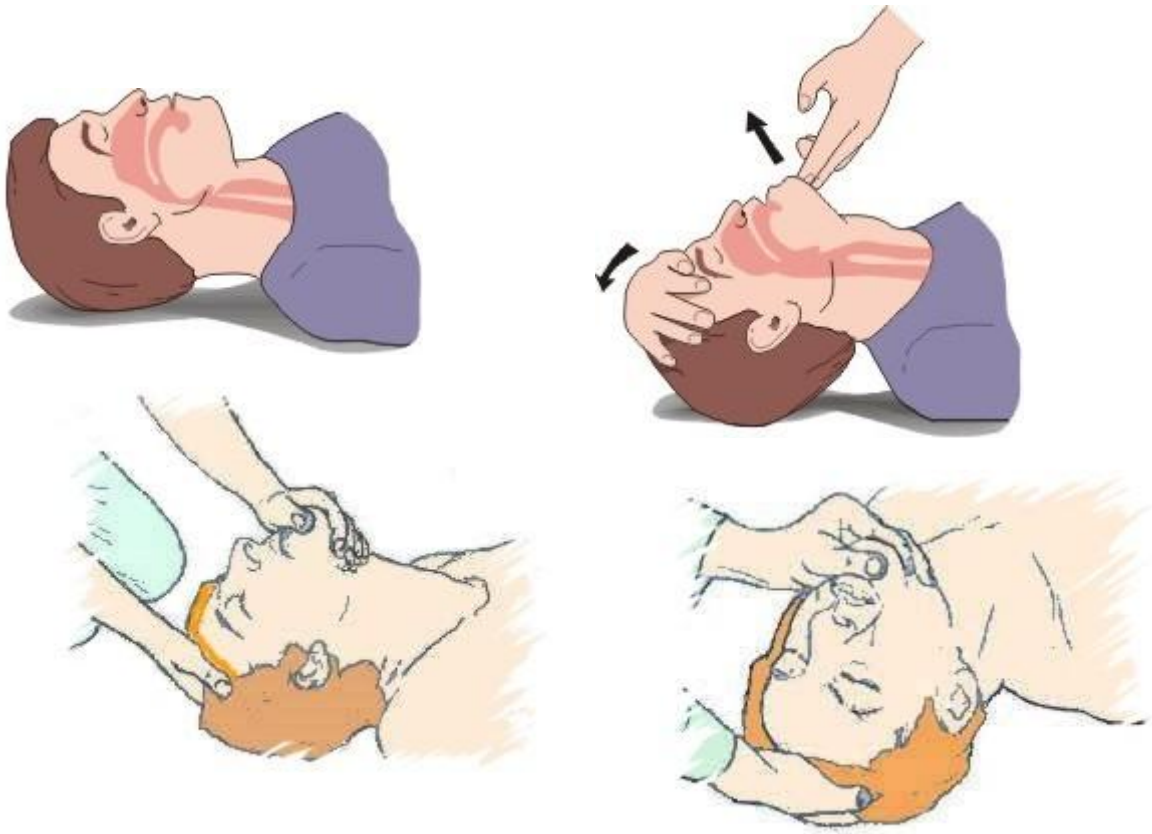
lekkich dusznościach.

przy urazach czaszkowo - mózgowych bez utraty przytomności. (zalecane ułożenie boczne)

Ułożenie półsiedzące stosuje się :

przy ciężkich dusznościach np. astma lub zranienia klatki

odgięcie głowy do tyłu i przyciśnięcie żuchwy do szczęki - dodatkowo ratujący przyciska żuchwę do szczęki. Należy pamiętać o odciągnięciu dolnej wargi w kierunku brody chorego. Sposób skuteczny prawie we wszystkich przypadkach i najczęściej stosowany. Początkowy etap działania jest taki sam jak w poprzednim sposobie jednak później należy lewą rękę z okolicy karku przenieść pod żuchwę układając na niej cztery palce, a kciuk od przodu tuż poniżej wargi. Podczas gdy ręka wywiera silny nacisk na żuchwę od spodu, kciuk powinien ściągać wargę ku dołowi za pośrednictwem skóry tej okolicy brody.